

**TEMA: PARA DRŽAVNA SLUŽBA
BEZBEDNOSTI PISANA U PERIODU
30.06.2000. god**

**FABRIKOVANA DOKUMENTA OD
STRANE AGENCIJE ZA ISTRAŽIVANJE
MEDIJA I ODNOSA SA JAVNOŠĆU ZA
POTREBE SVOJIH MENTORA**

**МИНИСТАРСТВУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА СРБИЈЕ
РЕСОР ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ**

ПРЕДМЕТ: Извештај о постојању Парадржавне Службе Безбедности на подручју Југославије, и њена два паравојна терористичка дела, као и њихових досадашњих делатности

ИЗВОРИ: Обавештајни домаћи и страни, Извори КОС-а ВЈ, извори од припадника формација

СТЕПЕН ПОУЗДАНОСТИ: Добијени подаци су само делемично обрађени и систематизовани. Подаци су високог степена употребљивости.

ЦЕНТАР СЛУЖБЕ:

Центар Парадржавне Службе Безбедности, са деловањем на територији Републике Српске, Србије и Црне Горе, је у Бањалуци. Подцентри су Сарајево, Тузла, Брчко, Бјељина, Београд, Подгорица.

СЕКТОРИ:

Обавештајни
«Паук»
«Соко»

СТВАРАЊЕ ПАРАДРЖАВНЕ СЛУЖБЕ БЕЗБЕДНОСТИ:

Парадржавна Служба Безбедности формира се 1987 године, и то у оквиру Службе Безбедности Југословенске Народне Армије, а паралелно са стварањем «Генералске партије», Савеза Комуниста – покрета за Југославију.. Наредбу издаје лично Генерал Стеван Мирковић, начелник Генералштаба.

Стварање Службе је имало за циљ очување Југославије, и сврха формирања је била да ради мимо Републичких, као и Савезних Служби Безбедности, јер су оне «постале експоненти Републичких парцијалних интереса».

После прикупљених Обавештајних података, а преко Органа Безбедности свих Армиских Области, направљен је елаборат деловања формиране Службе.

Према закључцима Обавештајних података, наводно, први корак је требао да буде уклањање Слободана Милошевића, чиме би се «умириле тензије међу Републикама». Следећи корак је требао да буде уклањање Фрање Туђмана, после чега би се извео Војни пуч и завела Војна Управа.

Због тога је направљен тајни план «Војног» склањања Слободана Милошевића. За то је тражена сагласност највиших Републичких функционера, осим Србије, па су у том циљу вођени тајни разговори са њима.

Врх Тајног дела Службе чинили су: **Стеван Мирковић, Александар Димитријевић, Александар Васиљевић, Бранко Мамула, Стане Бровет.**

Стане Доланц је први «поднео извештај» Тајној Служби, који је од прилике гласио: ...» **Нема сагласности ни жеље за спровођење плана од стране већине релевантних Републичких Функционера.»**

После пропасти плана «Спашавања Југославије», Тајна Служба је све више губила контролу самог Војног Врха, и припрема се за самостални рад. Врбују се поједина лица из Савезног МУП-а ради прибављања одређене документације. Тако, Функционер Савезног МУП-а **Мустаћ**, краде Обавештајну документацију, и она прво доспева у Пету Армиску област. (Званично се сматрало да ју је однео у МУП Хрватске),

(Обрнут случај: Јовица Станковић, инспектор СУП Осјек, МБ 0306963300028 доноси у Београд 1991 године Документацију Ресора Државне Безбедности Хрватске, са именима свих радника и сарадника, као и других важних докумената – а које је украла његова жена (функционер Ресора ДБ Хрватске) пред бекство из Загреба – јавља се у Републички МУП Србије, али тамо јој кажу да «неће да имају посла са том документацијом». Вероватно је да је та документација још увек код Станковића, који се настанио у Београду.)

Од 1990 године, Тајна Служба се потпуно **отрже контроли**, у чему посебно предњаче припадници **КОС-а**, као и **Органа Безбедности у Ваздухопловству**. Почиње повезивање са лицима из Ресора Државних Безбедности Република, и то је почетак стварања Парадржавне Службе безбедности.

Својим утицајем, као и уз помоћ појединих политичких структура, ујурбано се ради да се на руководећа места како Републичких Ресора Безбедности, тако и Војне Службе Безбедности, КОС-а и ВОС-а – поставе лица из Парадржавне Службе Безбедности.

Иако им је највише и директно нуђено, Словенија и Хрватска одбијају инсталирање Парадржавне Службе Безбедности на својој територији. На тајном састанку, **маја месеца 1989** године у **Љубљани**, а на ком су присуствовали **Фрањо Туђман, Јанез Дрновшек, Анте Марковић, Стане Доланц** и челни људи Хрватске и Словеначке Службе Безбедности – одбијен је предлог да се инсталира Тајна Служба на њиховој територији. **Хрватска** је прихватила да се «**њена испостава**» налази у **Сарајеву**» и за шефа је одредила Функционера МУП-а Босне и Херцеговине, **Јозу Леутара**.

Словенија није желела да има ни свог представника, а договорено је да ће Словеначка Служба Безбедности пружити сваку помоћ, и договорен је контакт преко Сарајева, преко Хрватског представника **Јозе Леутара**.

Министар Унутрашњих Послова Босне, **Алија Деламустафић**, је био «**шеф**» Парадржавне Службе Безбедности Југославије за Босну. Пошто је **Леутар** био припадник исте Службе, а њему подређени – испало је да је Деламустафић био шеф за Три Републике – што се манифестовало кључном улогом у распаду Југославије. Тако је Сарајево, игром случаја, постало центар Парадржавне Службе Безбедности- и то све до завршетка рата на територији Хрватске и Босне.

Захваљујући овој чињеници, Парадржавна Служба Безбедности, се све више отрже контроли – и све више са временом постаје антисрпска. Режију целог рата спроводи ова Служба, и то на директну штету Србије.

Неке кадровске комбинаторике. Припремајући се за рат, Хрватска преко **Деламустафића** тражи кадровско постављање подобних лица у Петој Армиској Области у Загребу. Као члана Војне Парадржавне Службе Безбедности, а као подобног, на предлог **Александра Васиљевића**, за Начелника Обавештајног Одељења Пете Армије поставља се **Петар Салапура**, уместо неподобног Хрвата, пуковника **Перчића**.

Куповина наоружања за потребе будуће Хрватске Војске из Мађарске, одвија се у режији и организацији **Алије Деламустафића** – а за време док **Петар Салапура** обавља дужност **Начелника Обавештајног Одељења**. **Александар Васиљевић** са својим оперативцима само прати ток набавке и транспорта оружја. Један од главних оперативаца је био **Милорад Пелемиш**, касније члан «Паука».

25.01 1991 године, на Телевизији бива објављен филм о **Мартину Шпегелу**, наводно «тајни» снимци разговора», као и транспорт купљеног наоружања. Међутим, све је то урађено у режији **Петра Салапуре**, **Александра Васиљевића** и **Алије Деламустафића**. Филм је плански снимљен, монтиран, а **снимио га је Шпегелов зет** – дао Шпегелу, а овај **Алији Деламустафићу**, који га је проследио **Александру Васиљевићу**. Филм је требало да има два ефекта: Психолошки ефекат на јавност – и ефекат способности Војне Службе Безбедности на челу са **Александром Васиљевићем**.

Обавештајни извори КОС-а ВЈ, посебно указују на улогу Парадржавне Службе Безбедности око предаје касарни и наоружања ЈНА у Хрватској и Босни, као и у наоружавање, како Хрвата, тако и Муслимана у Босни

Како је више пролазило време, Парадржавна Служба Безбедности је све више постајала антисрпска – али је све више ојачавала, и на тај начин изводила целу режију рата.

Почетком рата у Босни, **Александар Васиљевић** и **Алија Деламустафић** повлаче **Петра Салапуру** из Хрватске и постављају га за **Начелника Обавештајне Управе Војске Републике Српске**. **Љубиша Беара** се поставља на место Начелника КОС-а ВРС, а **Драган Пећанац** за шефа кабинета ГШВРС Ова тројка извршава све наредбе Парадржавне Службе Безбедности.

Алија Деламустафић, преко својих кадрова преузима контролу и над Цивилном Службом Безбедности МУП-а РС. Тако, свог заменика, **Момчила Мандића** оставља на место **Министра Правосуђа РС**, а **Мићу Станишића** за **Министра МУП-а Републике Српске**.

На тај начин, целокупна Званична Служба Безбедности Републике Српске постаје Парадржавна служба, под директивом **Алије Деламустафића**.

Рушење Васиљевића од стране Деламустафића: У међувремену, првобитни Оснивачи **Парадржавне Службе Безбедности**, на челу са **Стеваном Мирковићем**, потпуно губе свој утицај. Од утицајних, у Југословенском делу Службе, остаје само **Александар Васиљевић**. Практично, у том временском периоду – он је шеф те Парадржавне Службе. Искористивши свој положај, као и место догађања ратних сукоба – **Алија Деламустафић** прави план «Пуча» у Парадржавној Служби Безбедности, са циљем да постане шеф исте.

По препоруци **Антонa Туса**, **Деламустафић** реализује план да на место **Начелника Управе Безбедности ССНО-а ВЈ** доведе већ пензионисаног, склоног злоупотребама и малверзацијама, – али посебно

способног – **Недељка Бошковића «Неђу»**..То чини преко својих одличних веза у Црној Гори,одакле је стигао сигнал Политичком Врху Југославије.

Тако,**почетком 1992** године,**Бошковић** је **реактивиран** на место **Начелника Органа Управе Безбедности РВ и ПВО**,а на месту **Слободана Ракочевића**. **Деламустафић** му даје компромитујући материјал за **Ракочевића**, а **Бошковић** то користи и против њега покреће истрагу.

Већ после два месеца,**Маја 1992** године,**Деламустафић** успева да издејствује постављање **Бошковића** за **Начелника Управе Безбедности ССНО-а** – уместо **Александра Васиљевића**.**Деламустафић**,такође,**Бошковићу** даје део компромитујућег материјала за **Васиљевића** – и то баш у вези спреге са њим и дешавањима у Хрватској и Босни.

Недељко Бошковић,као врло послушан и захвалан – али овог пута као заменик **Деламустафића** у **Парадржавној Служби Безбедности** – извршава постављене задатке од стране **Деламустафића**.**Одиграва кључну улогу око предаје касарни и наоружања трупама Алије Изетбеговића,као и око масакра војника при напуштању касарни од стране трупа Алије Изетбеговића**.У неколико наврата,**Генерал Младић** је планирао да изврши атентат на њега – због очигледне издаје.

После низа очигледних неуспеха,који су били очекујући, с обзиром на послушност према **Парадржавној Служби Безбедности** – која је већ постала непријатељска према **Југословенском Политичком врху**,и интересима **Југославије**,**Недељко Бошковић** је поново пензионисан у **Марту 1993** године и на његово место је дошао **Александар Димитријевић**,један од оснивача **Парадржавне Службе Безбедности**.

То је период када **Алија Деламустафић** успева да и формално преузме контролу над целом **Службом**,и да је отргне од утицаја **Генералштаба Војске Југославије**.Иако и од раније утицај **Страних Служби Безбедности** није био заменарљив – **Деламустафић** све више **Службу** препуста контроли **Француског ДСТ-а** и **Америчке ЦИА-е**.Ипак,потпуну контролу над **Парадржавном Службом ДСТ** преузима тек **1996** године.

Прва оружана и терористичка јединица Парадржавне Службе:

По угледу на све **Службе Безбедности**,и ова **Парадржавна Служба**,после избијања рата у Босни,оснива своју **Оружану Формацију**,са камуфлираним називом **«Десети Диверзантски Одред»** .Оснива га по директиви **Алије Деламустафића,Петар Салапура**.

Одред има своја три дела:

1. **Чисто оружана Војна формација**.Бројала је око 100 људи,и била је јавна за Јавност,са додељеном фиктивном улогом **Диверзантског одреда**.Формација је била Мултинационална.
2. **Цивилно терористички део**.Група је бројала око 50 људи,и била је тајна.Припадници нису боравили са **Првим делом одреда,Војним делом**,већ су били у групама од по 2-3 лица,размештена по разним **Војним командама**,као и по приватним кућама. Припадници су,поред «**домаће**» обуке,били на специјалним обукама у **Израелу и Русији**,и то у **камповима Обавештајних Служби**.

Зашто су се тамо обучавали најбоље показује изјава једног припадника,**Радослава Кременовића**,као и његова бележница са тих курсева:

...» Обучавани смо за вршење атентата, свих врста и начина, као и организацију и припрему истих. Обучавани смо за дејства према једном лицу, или групи, и то како цивилних тако и Службених лица. У ту сврху смо обучавани како се праве поједини отрови, и како се непримећено дају лицима. Тако, обучени смо за разне отрове од дувана, од пића и слично. Затим, како да у друштву најприкладније сервирамо лицу и слично...

3. Шпијунско Обавештајни део. Групу је чинило преко 300 људи. Такође нису били смештени са Војном формацијом, већ су размештени у ситним групама од по неколико лица и то у скоро свим јединицама и командама ВРС, и то тајно, са задатком да скупљају све обавештајно – шпијунске податке (првенствено о самим јединицама и дејствима) и да то тајно достављају **Петру Салапури**.

Сви обавештајни подаци, као и сва Регуларна Војна документација ВРС сакупљана је у неколико просторија **Центра у Бјељини**. (Смештен у приватној кући, и никакве везе није имао са ВРС) Од тих просторија, кључ је поседовао само **Петар Салапура**.

Значајнија документација је копирана, а она компромитујућа је посебно систематизована и узета, тако да се сада појављује чак код **Хашког Тужиоца**, на основу чега се расписују потернице за лицима, као и подижу оптужнице. За чување такве документације је био задужен **Зоран Манојловић «Поскок»**.

Неки од ових припадника су још за време ратних дејстава упућени у Србију, Црну Гору, Аустрију, Француску, Америку, Канаду – а са неким је то урађено тек после завршетка рата у Босни. (За нека лица се званично тврдило да су «побегла» у неку западну земљу)

Део ових лица је после завршетка рата прешао у «**Дрина пром**», шпијунску фирму Парадржавне формације Безбедности.

Због тога је на платном списку Десетог Диверзантског Одрода било око 500 лица, а у Јединици познатој јавности – никада није било више од 100 .

Статус и финансирање одреда: Практично, званичан став **Обавештајне Службе Војске Југославије** је : **Десети Диверзантски одред је приватни одред Петра Салапуре**. То образлажу следећим:

- Никада званично није постојала документација о Одреду, па чак ни имена лица која су му припадала.
- Уопште се **не зна ко је финансирао Одред**. Званично, то је радио Петар Салапура. Комплетна Војна Опрема, Наоружање, Смештај, Исхрана, Плате, Новац за разне стимулације – били су приватни и ван Војске РС. Затим, финансирање «**Специјалне обуке**» у Израелу и Русији – све је финансирано приватним новцем. Према процени, месечно **Одред је коштао најмање 500.000 ДЕМ**. Никада нико није утврдио порекло новца.
- Одред није полагао рачуне **ГШВРС**, нити је од њих добијао задатке

Реорганизација Парадржавне службе: Под потпуном контролом ДСТ-а, Парадржавна Служба формира своја три сегмента:

- **Командно оперативни и обавештајни**
- **«Паук»**
- **«Соко»**

На челу нове Службе је **Pilip Rondoа, и Patrik Faure**, из Француске Обавештајне Службе, док су од «домаћих» на руководећим местима **Алија Деламустафић и Петар Салапура**.

По плану и налогу из ДСТ-а, долази до формирања Шпијунске фирме «**Дрина Пром**», прво са седиштем у Брчком, а касније у Београду. Њу фиктивно води **Зоран Маширевић**, а секретарица му је **супруга Милорада Пелемиша, Миладинка Пелемиш**.

Поменута фирма, наводно се бави привредним активностима, а у ствари обавља Обавештајне и Шпијунске активности. Своје пунктове отвара у **Љубљани, Загребу, Будимпешти и Тирани**. Уз директно ангажовање ДСТ-а, пунктови су отворени уз знање и помоћ Служби Безбедности матичних земаља. Помоћ је била врло изражена, примера ради **Словеначка Служба Државне Безбедности** је израђивала **оригиналне пасоше** за лица по захтеву **Зорана Маширевића**, са сликама тих лица, а подацима Словеначких грађана. Таквих пасоша је урађено око 20 комада (Пример: Пасош Станка Савановића, познатих података, гласио је на име **RADKO MANDELJC, JESENICE, BLED, пасош Милорада Пелемиша на име STANE POLIČ, и тд.**)

Према информацијама из **КОС-а ВЈ**, Пункт «**Дрина Пром**» у **Тирани** је био у спрези са највишим функционерима Албанске Обавештајне Службе **SHISH-а**, а сарадња је касније довела до продаје оружја Албанским сепаратистима на Косову.

Фирма је поред обавештајних, радила и **организацију наручених терористичких акција и ликвидација у иностранству**. Поузвано се зна за једну политичку ликвидацију у Загребу, негде 1997 године, као и за низ организованих убистава у Мађарској, од којих је једно ненамерно извео сам **Милорад Пелемиш**, мислећи да «**пословни партнер**» потеже пиштољ.

Организатори тих терористичких аката у Хрватској и Мадарско су били: **Зоран Маширевић** (Представљао се Пуковником ДБ врбованим лицима), **Милорад Пелемиш, Радослав Пелемиш, Извесни Авдо и Амир** из Тузле, као и **Алија Омерхоџић** из Тузле, Улица Босанских Бригада 87. **Извршиоци** су била лица из Десетог Диверзантског Одрета.

«**Паук**» је сектор Парадржавне Службе, са замисли стварања једне Паравојне формације, плаћеничке Војске, за изнајмљивање за ратишта широм света, као и за извођења Терористичких акција, а према потреби. Њени припадници су узети из **Војног дела Десетог Диверзантског Одрета**.

Командна структура је остала иста као и у Десетом Диверзантском Одреду. Њен командант је, као и у Десетом Диверзантском Одреду; **Милорад Пелемиш**, а остали су исти и командири чета.

Група је била под директном контролом ДСТ-а, који је делегирао **Југослава Петрушића**, као шефа Групе.

Група је планирана као Војна Формација, која ће бити **«плаћеничка војска»** и тако доносити профит Парадржавној Служби Безбедности. Такође, Група је требало да одрађује **«прљаве послове»** за Француску, првенствено ратно-терористичке, при чему би улога Француске у томе била камуфлирана.

Ради лакшег ангажмана групе, Парадржавна Служба отвара своју фирму за продају наоружања у Софији, а такође се повезује са челницима Водећих фирми у Европи за ту делатност. Тако, приликом продаје наоружања на кризна подручја у Свету – **фирма која продаје наоружање препоручивала би Групу, као плаћеничку формацију. У томе је узео учешћа и «СДПР»**, на челу са **Јованом Чековићем**, и сигурно је да је приликом уговарања продаје наоружања нудио услуге ове Групе. Уосталом, **Милорад Пелемиш је редовно ишао по извештаје у «СДПР»**, ту су му давали податке где је продато наоружање и где је прихваћена понуда за Плаћеничку Групу. Тако је Група препоручена Држави Филипини где су њени преставници ишли на уговарање ангажмана.

«Соко» је Организована Група Парадржавне Службе безбедности, са задацима: Хватање лица за Хашки Трибунал, Извођење Терористичких акција, вршење плаћених убистава, вршење Политичких убистава по плану Парадржавне Службе. **Лица су прекомандована из Десетог Диверзантског Одрода, из Сектора «Цивилно терористички»**. Принцип функционисања Организације биће касније детаљније обрађен, на примеру Киднаповања за Хашки Трибунал и деловању на територији Југославије.

Поуздана информација, али је за сада немогуће потврдити, да је шеф групе **Милан Славуљица**, бивши припадник **«Терористичког дела» Десетог Диверзантског Одрода, из базе у Добоју, а сада старешина у Специјалној Полицији РС**. Већина извршилаца Терористичких аката су из његове базе у Добоју. Вођа те Групе је извесни **«Жбац»**, а чланови **«Дане»** из Бањалуке. **«Док»** из Добоја, **Драженко Ђошановић** из Брчког, **Алија Омерхоић** из Тузле, **Амир** из Тузле, **Милорад Милаковић** из Приједора...

ДЕЛОВАЊЕ ПАРАДРЖАВНЕ СЛУЖБЕ У ЈУГОСЛАВИЈИ:

Деловање Парадржавне Службе Безбедности према Југославији, нарочито долази до изражаја после преузимања контроле над том Службом од стране ДСТ-а. **По први пут, Јавно, Служба непријатељски делује на територији Југославије, а нарочито на територији Србије, и то у два правца:**

- Рушење Председника **Слободана Милошевића**, на све могуће начине, па и вршењем атентата на њега
- Дестабилизација Југославије, њено цепање и проузроковање Грађанског рата

У том смислу, делује се у три правца:

Преузимање главних економских ресурса: Преузимање Главних економских Ресурса (Трговина енергентима и слично, као и преузимање главних шверцерских канала) створени доходак се износи из Југославије, а уједно економним зарадама се стиче профит, који се улаже за директно деловање на Политику, па како форсирањем појединих људи за убацивање у највише структуре власти, тако и та финансирање мита и корупције – што би

све произвело очит пример анархије и безвлашћа,и тако створило незадовољство у маси грађана.(Пример: Нагли скок цене горива од 10 на преко 20 динара,као и скок ДЕМ са 10 на око 18 динара – после Одлуке меродавних органа да се протерају Дилери горива са Улица – **Милорад Додик** је на седници Владе РС окарактерисао као успешан потез **Момчила Мандића** преко својих лобија у Органима Власти у Србији)

Да би се реализовао овај сегмент Дестабилизације Србије,нагло,1997 године,из РС се врши планско пресељење кадрова у Србију. Ти кадрови су бивши високи функционери МУП-а, или бивши Високи официри ВРС.Они се финансирају и омогућава им се да преузимају поједине ресурсне сегменте привреде.Уједно,они ради на постављеним задацима,као Обавештајна делатност,организација терористичких активности и слично.Две кључне личности у томе су **Момчило Мандић** и **Мићо Станишић**,раније познатих података.

План атентата на председника Милошевића: После хапшења део Групе «Паук»,и после потреса у Француским Обавештајним Службама ДСТ-у и ДРМ-у, 25 Јануара 2000 године, Енглески М-6, а касније и **Skotland Jard**,издају краћа саопштења,која од прилике гласе:

...» *У Лондону је ухапшено лице, Mihel Van Rejn, због умешаности припреме атентата на Председника Југославије, Слободана Милошевића. Лице је било у спрези са Обавештајним Службама неких Европских Држава. За припрему и извођење атентата располагало је сумом од 50.000.000 Фунти. Атентат је требало да буде извршен у спрези са Југословенском мафијом, а првенствено са Београдском...*»

Разјашњење овог плана је следеће:

Средином 1997 године, **Југослав Петрушић** одводи у Париз **Бранка Влачу** и **Милорада Пелемиша**. Накнадно прикупљеним подацима, а који индиректно потичу од **Бранка Личине** (рођен 01.04 1962 у Вршцу, настањен у Паризу, аутомеханичар по струци, веома близак са Југославом Петрушићем) сазнаје се да су у Париз истовремено дошла још два лица из **Војске Републике Српске**, а вероватно се ради о лицима блиским **Петру Салапури**, или је и сам био.. Тада се помиње некакав план о «уједињењу мафије», као и о неким крупним пословима са њима.. То је био припремни састанак за Главни састанак у Сарајеву и Брчком... Јер,...

...Крајем 1997 године, у Републику Српску **Југослав Петрушић** доводи високу делегацију Француских Обавештајних Служби ДСТ-а и ДРМ-а, наводно, «око преговора за предају **Радована Караџића** Хашком Трибуналу».

Накнадним сазнањима, како од лица из **Братунца** и **Власенице**, који су пратили и обезбеђивали «Групу» са **Југославом на челу**,» као и свим другим изворима, сигурно је следеће:

...Око три пута, **Југослав у униформи Припадника Француске јединице СФОР-а**, у пратњи по једног лица у цивилу, (увек различити) од којих двојица нису знали Српски се појављивао у **Власеници** и **Братунцу**. Пре тога, цела делегација, високих личности из ДСТ-а и ДРМ-а је била у **Сарајеву**, између осталог и код **Алије Деламустафића**. Иако је **Југослав** у **Власеници** тврдио да су посетили **Радована Караџића**, и преговарали о добровољној предаји – то

није било тачно. Напротив, после Сарајева, Група је скоро сво време провела у **Тузли и Брчком**, где су им домаћини били следећа лица:

- **Драженко Дошановић «Дража»** у Брчком
- **Алија Омерхоџић и извесни Амир** (организатор киднаповања «**Јенкија**») у Тузли. (Добри познаваоци и сарадници Бранка Влаче и Милорада Пелемиша, чланови «**Дрина Прома**», једно време задужени за операције у Загребу и Љубљани)

Главни састанак је одржан у Брчком у организацији Петра Салапуре.

Из индиректних сазнања, и то од самих «**пратилаца**» Групе, као и сазнања из кругова Војске Републике Српске, циљеви састанака су били следећи:

- **План дестабилизације Југославије пред рат на Косову** (Тада Југослав прича да се врше припреме за рад на Косову, и да ће га сигурно бити, па већ тада помиње формирање Групе која ће што пре отићи у Медвеђу и околину, и наводно, запосести део територије те тако спречити кретање Шиптара) Остали делови плана дестабилизације, осим терористичких аката и ликвидација – у овом тренутку нису познати)
- **План атентата на Слободана Милошевића.** Једна од варијанти је била да се **придобије Југословенско подземље, и да се оно дебело плати да изведе атентат.**

У том циљу почиње рад на окупљању најпознатијих лица из Подземља, како оних који се налазе у Земљи, тако и оних по Европи.

Милорад Пелемиш путује у **Русију и Белорусију**, а преко спрега **Петра Салапуре**. Између осталог, у **Минску** борави код извесног **Варерија** и извесне **Наташе**, која је позната по томе што код ње долазе лица из Југославије и преко ње **купују девојке за бављењем проституцијом на територији Југославије.** (После тога трговина белим робљем иде преко Милорада Пелемиша, и преко њега су доведене многе Рускиње у градове широм Србије и Босне. У посао је укључен и Милорадов брат, Радосав, Радник МУП-а Србије.)

После његовог повратка из Русије и Белорусије, за њим стижу многи Руски криминалци, а све њих **Пелемиш** обједињује у два центра: У **Нови Сад и Београд**. Како је и сам **Синиша Пантић** више пута изјављивао – њихов домаћин и шеф је **Милорад Пелемиш**. Исти одређује **Синишу Пантића** за «**домаћина**» групе у Београду, у **Улици Ибарска 2**, док је «**домаћин**» **Сергејевој Групи**, извесни **Милан Грујица** из Пуле.

Бранко Влачо путује често у **Париз**, а **Француска ДСТ** му финансира путовања по **Европи и Африци** и сусрете са **Југословенским криминалцима високог ранга**. То су они чести путеви **Бранка Влаче** у **Париз**, а који до сада нису били разјашњени. Исти посећује, између осталог и **Јужноафричку Републику**, где ступа у **Контакт са Бојовићем, Војом Ивановићем** и извесним «**Пендом**», за кога је **Влачо** тврдио да је «**шеф**» нашег подземља у **Јужноафричкој Републици**. Из Југославије се често чује телефоном са њим.

Према томе, преко Бранка Влаче је ДСТ вршио синтезу Југословенског подземља у Свету, вероватно, само у вези плана атентата на председника Слободана Милошевића.

Окупљање и синтеза Београдског подземља се врши у неколико праваца. Крупни наркодилери се придобијају преко директне испоруке већих количина дроге, а, вероватно и омогућавања преко ДСТ-а нових канала шверца наркотика. Тако, Југослав Петрушић добија неколико килограма Хероина, од припадника Француског батаљона СФОР-а, и то предаје Милораду Пелемишу и Бори Лазићу «Доку», из Шеховића, Улица Јанка Башића 3. По сазнањима од Синише Пантића, ту дрогу продају Земунском и Сурчинском клану Наркодилера. (Посед херонина потврђен, виђен)

«Вождовачки клан», на челу са Зораном Ускоковићем «Сколетом» придобијен је преко Момчила Мандића и Миће Станишића. (Видети фотографије заједничких изградњи објеката Мандића и Ускоковића)

Већ крајем 1998 године, Парадржавна Служба Безбедности са Центром у Бањалуци контролише цело Београдско и Југословенско подземље. Београдско се, већ, јавно окупља у кафе «Натали», Миће Станишића на Бановом Брду. На исто место долази и «Удружено» подземље Сарајева, Бањалуке, Пала. (Између осталих: Ацо Короман са Пала, Вукадин Његуш из Сарајева, Владо Илић из Бањалуке...)

Кординација се врши из једног стана у Паризу, где борави **Mihel Van Rejn**, познат као «Мишел». Он држи новац, а посећују га често Милорад Пелемиш и Бранко Влачо. (Телефон стана поседује Станко Савановић, јер је тај број звао и тражио Милорада Пелемиша када исти оде у Париз). Истовремено, Група око Југослава Петрушића пребацује **Rejnu** покрадене уметничке слике у току рата у Босни и Хрватској – а овај их својим каналима продаје. Због тога Енглези објављују да је исти **Rejn** трговац краденим уметничким сликама.

Од сарадничке мреже, а информације потичу од лица блиских **Бранку Влачу**, потврђује се раније сазнање да **Бранко Влачо** и **Мићо Станишић** отварају Агенцију за Обезбеђење, а ради камуфлаже, отварају је на име **Ранка Вукомановића**.

Агенција се налази у истој згради, само на спрату, где се налази и кафе «Натали» Миће Станишића. Агенција је имала за циљ камуфлажу сакупљања лица из подземља, као и могућност легалног поседовања дугог наоружања, као и његово ношење по граду. Циљеви Агенције се виде и из изјаве **Станка Савановића**, када га је ту довео **Милорад Пелемиш** и рекао му да му је задатак вршење атентата и слично, а по цени од 5.000 до 100.000 ДЕМ, а да ће му он или **Мићо Станишић** дати задужења.

Метод извођења атентата: Према информацијама из Центра Безбедности Бањалуке, а које, за сада не могу да се потврде ни са једне стране, Специјалност Терористичке Групе Парадржавне Службе Безбедности – су усмерене експлозије. Тако су наводно, извршили атентат на **Јозу Леутара**, а из истих извора има информација да је Група умешана у атентат на **Киру Глигорова**.

Из истог извора, Атентат на **Слободана Милошевића** је требало да буде изведен на тај начин. Прича у ужим круговима у Бањалуци је следећа:

--- « Пелемиш је слаб на новац. Хтео је да сам приграби све, па је због тога самовољно покушао да оспособи групу за такво нешто. На Косову су тренирали прављење « **Фугасера** », који је требало да буде смештен у камион, који би поставили негде куде пролази Милошевић, а онда га даљински активирали – као у случају Кире Глигорова. После тога, ради сигурности, искочила би група од десетак лица да « **овери** » акцију. »...

Уосталом, на Косову, у Дечанима је тренирала « **жртвована** » екипа лица која су требала да « **овере** » атентат на « **лицу у колима** »: **Раде Петровић, Станко Савановић, Боле, Драгослав Гаврић (каснији атентатор над Арканом), Ластиос Ангело.**

Повезаност Групе «Паук» са лицима која су касније починила терористичка дела:

Да се ради о једном Центру Тероризма, и то стационараног у Бањалуци, и у организацији **Петра Салапуре**, говоре и чињенице, да су лица умешана у терористичке Акције после хапшења Групе « **Паук** », врло блиски сарадници чланова те Групе, и да потичу из « **Десетог Диверзантског Одрода** », или су са њим тесно сарађивали.

Добросав Гаврић, атентатор на **Жељка Ражњатовића**, је близак сарадник **Милораду Пелемишу и Бранку Влачу**. Са њима се дружио, па је чак био у посети код њих док су боравили на Косову.

Такође, цела Група « **Лозничана** » је била под контролом **Милорада Пелемиша и Бранка Влаче**, а преко **Драгана Николића Гагија**, који је био веома близак њима – преко групе **Зорана Ускоковића «Сколета»**.

Организатор киднаповања « **Јенкија** » из Смедерева је извесни **Амир**. Исти је припадао « **Дрина Прому** », и сарађивао је сво време рата и после њега, са Групом **Милорада Пелемиша**. Док је боравио у **Загребу**, као представник « **Дрина Прома** » слао је писма **Бранку Влачу и Милораду Пелемишу** – а исти су слали **Станка Савановића и Драгана Тешића** да их преузму и њима донесу.

Такође, **Бранко Влачо и Милорад Пелемиш** су га довели у Београд и повезали са **Јадранком Ковачевић**, једном од организатора киднаповања **Драгана Николића Јенкија**.

Такође, **Бранко Ступар** је члан Пелемишове екипе, а за истог је илегално преко Дрине превозио оружје.

Београд, 2000-06-30

з.м.

ISSN 0354-3684

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ

САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

„СЛУЖБЕНИ ЛИСТ СРЈ“ - Београд
Јована Ристића 1. - Жиро - рачун код
Службе за обрачун и плаћања
40802-603-8-4021943

Петак 15. јануар 1999.

БРОЈ 4 БЕОГРАД ГОД. VIII

Цена овом броју је 96,00 динара.
Аконачиона претплата цена за 1999. годину
износи 1800 динара плус порез на промет.
Рок за рекламацију 15 дана

На основу члана 12. став 2. Уредбе о образовању савезних министарстава и других савезних органа и организација („Службени лист СРЈ“, бр. 27/98, 42/98 и 3/99), доносим

РЕШЕЊЕ

О ПОСТАВЉЕЊУ ДИРЕКТОРА АГЕНЦИЈЕ ЗА ИСТРАЖИВАЊЕ МЕДИЈА И ОДНОСА СА ЈАВНОШЋУ

Поставља се Горан Матић за директора Агенције за истраживање медија и односа са јавношћу, досадашњи савезни секретар за информисање.

Е.п. бр. 2
9. јануара 1999. године
Београд

Председник
Момир Булатовић, с. р.

САВЕЗНА РЕПУБЛИКА ЈУГОСЛАВИЈА
АГЕНЦИЈА ЗА ИСТРАЖИВАЊЕ МЕДИЈА И
ОДНОСА СА ЈАВНОШЋУ

ДИРЕКТОР „АГЕНЦИЈА ЗА ИСТРАЖИВАЊЕ МЕДИЈА И ОДНОСА СА ЈАВНОШЋУ,,

- ГОРАН МАТИЋ-

